

ANEŽKA KOČOVÁ

TRNITÁ KLETBA

I křehká krása může zabít

FRAGMENT

Trnitá kletba

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Anežka Kočová

Trnitá kletba – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TRNITÁ KLETBÁ

ANEŽKA KOČOVÁ

FRAGMENT

PLANTAE

ALTHEA
SERÓN

IARIZ

SEVILA

TICHE ŮTESY

MORE

ZATOKA
NÁRKŮ

PRÍSTAV
TOLUO

JADEITOVY PRULIV

CIHUATLÁN

BARRENY
HORY

TZINTZUNTZAN

TARASKOVI

MEXIKOVI

AZTLÁN
ZAPADNÍ
PROVINCIE

SPALENISTE

NEKONEČNÝ OCEÁN

TIACAPÁN

TLAXCALA

TIACOBÁN

TENOCHTITLÁN

TEPANEKOVI

YOCHMILCO

STRIBNÉ DOLY

TEOTIHUACÁN

SOLNÉ PÁNVE

MAYOVI

TIKAL

UXMAL

COBA

XOIA

TEXCOCO

TEXCOCO

TUJA

HRBITOVI

REKA JARMIS

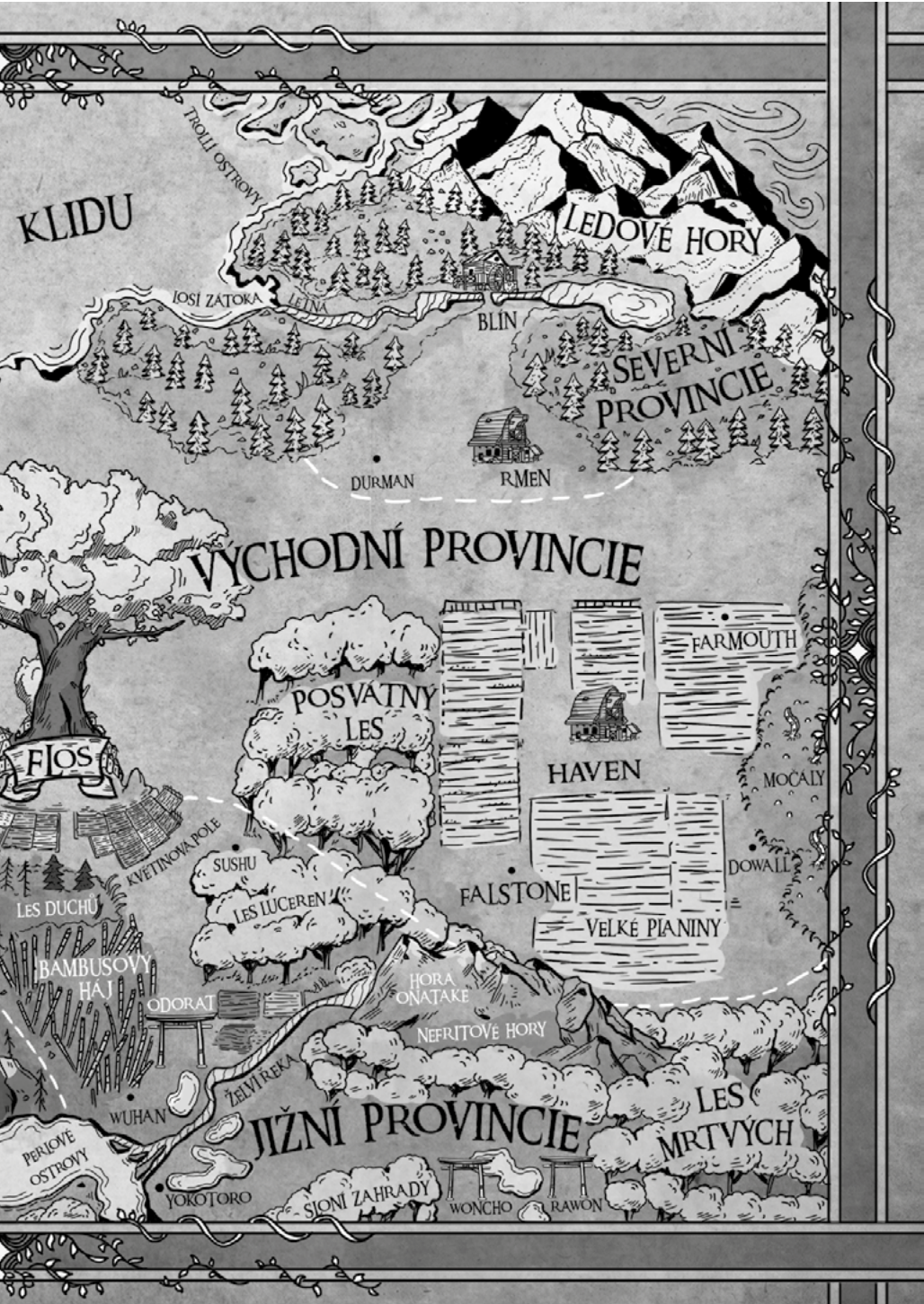
POPOTIÁN

MAZTLÁN

DRACÍ HORY

MARE LER NINU

Text copyright © Anežka Kočová, 2023

Cover photos © irin-k; oksana2010; Ortis; Vilor; Nella; nadezhda F; Madlen;

Pelevina Ksinia; Amity-PIXS; kawephoto / Shutterstock.com

Illustrations © Jaroslav Kratochvíl, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-253-6385-0

ISBN e-knihy 978-80-253-6414-7 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6415-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-6413-0 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Pro mámu.

Bez tebe bych nikdy neměla odvahu poslat tenhle příběh do světa.

A pro všechny,

kteří si nejvíce doma připadali v jiných světech.

*Qui noc tlamati noyollo
yenua niccaqui in cuicatl
nic itta xochitli
ma ca in cuetlahuiya*

*Konečně tomu porozumělo mé srdce:
poslouchám píseň,
na květinu hledím,
kéž by květy na zemi nikdy neuvadly!*

Nezahualcóyotl

PŘED
DÁVNÝMI
ČASY...

PÁD

(rok nultý)

Utíkala s větrem o závod a vlasy za ní divoce vlály. Smála se, protože se ještě nikdy v životě necítila tak svobodná. Alespoň do chvíle, než k ní dolehl hlas její sestry.

„Floro, stůj! Tam přece nesmíme!“ křičela za ní Fauna.

Na okraji Nebeských zahrad nebylo bezpečno. Jeho krása se ale nevyrovnala ani těm nejúchvatnějším rostlinám, které byly v místních zahradách k vidění. I ten sebehezčí květ bledl v porovnání s pohledem dolů na nezměrnou mozaiku plání, lesů a oceánů lidského světa. Bylo to nejkrásnější místo, které znala.

A samozřejmě tam měla zakázáno chodit. Byla ale bohyně a nikdo jí nebude říkat, co má dělat. Ani rodiče. A její sestra už vůbec ne.

Zasmála se a ještě zrychlila. V dálce už viděla okraj Nebeských zahrad, konec bohům známého světa. Byla tím tak uchvácená, že si ani nevšimla, že oblačná zem pod jejíma nohama začíná řídnout.

„Floro, pozor!“ zakřičela Fauna, ale už bylo pozdě.

Ve svém vzrušení Flora minula oblak a šlápla do prázdna. Jako poslední zvuk zaslechla výkřik své sestry; pak ji váha jejího těla vyrvala z náruče oblohy a táhla směrem k zemi.

Vítr jí bral křik od úst, když padala.

Dolů...

dolů...

DŘÍVE...

TRAVIČ

(752 let po Pádu)

První pravidlo Travičského kodexu: Jed bude navždy mým otcem, bratrem, milencem i nejlepším přítelem.

Který přemoudřelý tupec to psal? Tohle nemohl vyplodit nikdo přičetný. Alespoň to si Hyoscyama Leroy pomyslel, když slova kodexu četl poprvé. I posté. Opakoval si je totiž před spaním tak, jako si někteří lidé opakují modlitby.

Ale v něčem měl pravdu.

Travičství pro něj bylo jedinou vírou a jedinou cestou. A jeho jedinou láskou. Svou spřízněnou rostlinu, blín černý, miloval víc než svou ženu. Miloval ji dokonce víc než své vlastní dcery. A i když vydávala odporný zápach, pořád mu její vůně byla milejší než přeslazené parfémy místní šlechty. I to bylo způsobené jejich věčným poutem mezi člověkem a jeho spřízněnou rostlinou. Rozuměla mu lépe než kdo jiný.

Ach, jak rád by se ke svým jedům vrátil právě teď!

Stál za královou židlí, po jeho levé straně, zatímco královský Léčitel, Berberis Noëll, stál po králově pravici. Byl v tom záměr. Podle staré víry zlo číhalo za levým ramenem, zatímco dobro za tím pravým.

Přešlápl a upřel pohled na Léčitele.

Jaká ironie. Stačilo, aby Berberis při léčení přesáhl množství dřevěné kůry, a způsobil by králi trvalé ochrnutí dýchacích svalů. Mohl tak kdekoho připravit o život stejně dobře jako kterýkoliv Travič. Přesto byli Léčitelé ti oslavovaní, zatímco na Traviče se všichni dívali skrz prsty.

Přítom by bez jejich umění už dávno všechny plodiny na polích rozežraly nemoci a škůdci. Ale copak to někoho zajímalo? Léčitelé představovali život. Traviči zase smrt.

Druhé pravidlo Travičského kodexu: Život ve věčné úctě mít budu.

Tohle bylo jeho oblíbené. *Zabij to, samozřejmě, ale měj to v úctě. V čem je logika?*

Na chvíli přerušil tok svých myšlenek, aby zhodnotil situaci.

V místnosti bylo dusno. Odporné, ubíjející parno, že by v porovnání s ním pouště Západní provincie bledly závistí. Aby ne, když jasně planula každá svíce a z každého pokrmu se vydatně kouřilo. A také to bylo lidmi. *Lidmi?*

Pro něj to byla zvířata.

Král s královnou, radní, šlechtici. Když Hyoscyama viděl, jak se cpou, jako by jejich žaludky neměly dno, bylo mu na zvracení. Cpali se, mlaskali, chrochtali a srkali jako stádo prasat. *Copak neslyšeli ten hlas? Neslyšeli, jak se hněvá?*

Byli odporní. Nenáviděl je.

Nenáviděl stěny pozlacené ukradeným aztlánským zlatem.

Nenáviděl drahé bavlněné látky Východní a Jižní smetánky, kvůli kterým si Bezmocní nevolníci sdírali ruce do krve při sklizení bavlny.

Ale ze všeho nejvíc nenáviděl jeho, muže, který seděl na trůnu před ním, který jen jedl a jedl a nestaral se o nic jiného než o sebe. Jen při pohledu na něj se mu vařila krev. Musel se přinutit k tomu, aby rozevřel své nenávisť zatáté pěsti. Pokud všechno vyjde tak, jak má, nebude ho muset nenávidět dlouho. Našel v tom mírnou útěchu.

Když král konečně dojedl hlavní chod, přinesli z kuchyně dezert. Teplota v místnosti jako by ještě vzrostla. Hyoscyama se prudce naroval. Tep mu bušil ve spáncích jako kovářské kladivo. Límeč černého pláště měl nasáklý potem.

Uklidni se, poručil si. Chovej se přirozeně.

Zkřížil ruce na hrudi. Částečně tak zakryl znak velké bílé lebky; symbolu Travičského řádu.

Nemusel se ale nijak snažit; král si ho vůbec nevšímal. A proč taky? Zrovna měl plné ruce práce s jídlem.

Makový koláč. Poměrně jednoduchý dezert. Upéct ho dokázal každý alespoň trochu schopný kuchař. Zato rozpoznat maková zrníčka od semínek blínu... to už tak jednoduché nebylo. Ještěže byl kuchař neschopný trouba. Nejspíš by nerozeznal vraní oko od borůvky, i kdyby měl k dispozici atlas. Bylo to tak snadné, až to byla skoro urážka Hyoscyamovy schopnosti někam se nepozorovaně vplížit.

Král byl právě uprostřed druhého kousku makového koláče, když se zarazil. Z tváře mu vyprchala veškerá barva. Na čele mu vyrazil ledový pot. Celý svět se s ním zhoupł. Závrať. Ruka mu vystřelila k pravému rameni. Srdce v hrudi se mu nejspíš úplně zbláznilo.

Alespoň tak si to Hyoscyama představoval, i když králi neviděl do obličejů. Průběh otravy blínem černým znal jako své vlastní boty. Však jím taky zahubil tisíce hlodavců, kteří paběrkovali na zbytcích z hostin. A teď jím zahubí tu největší kysu v tomhle paláci. Hlas v jeho hlavě při tom vědomí kvílel radostí.

Šlo to jako po másle. Z těch tupých šlechticů si nikdo ani nevšiml, že má král potíže. Slavili, zpívali a jedli dál, jako by se nic nestalo. Pár z nich už ten vražedný koláč také snědlo a jeho účinky teď zažívali na vlastní kůži.

První, kdo si všiml, že je něco špatně, byl Berberis. Když se Sequoia Aurum IV. zhroutil na zem, okamžitě se k němu vrhl. S nakrčeným obočím se snažil najít příčinu králových potíží. Dlouho mu to netrvalo.

„Otrávil krále!“ zakřičel „Otrávil ho!“

Ach, Berberisi, už zase to tvoje konstatování zjevného...

Hudba konečně utichla. Zpěv ustal. Ti, co mohli křičet, tak učinili.

„Stráže, kde jste?! Potřebuju živočišné uhlí a vědro vody, rychle! Tady jde o vteřiny!“ štěkal Léčitel rozkazy na všechny strany. Netušil ale, že všichni členové královny stráže jsou mrtví. Hyoscyama se o to postaral.

Travič musel Léčitele chtít nechtít obdivovat. Berberis se navzdory šoku zachoval profesionálně. A měl proč. Žádný příčetný Travič by si něco takového nikdy nedovolil.

Třetí pravidlo Travičského kodexu: Lidskou bytost svým jedem nezabiji...

K čertu s kodexem. K čertu s Hederou, Tiliou, Florou a jim podobným uctívačům koruny. Koruna je prokletá. Rod Aurumů musí skončit. Jednou provždy.

Vedle krále ležela v bezvědomí královna; snědou pleť měla nezdravě bílou, skoro v barvě svých vlasů rozprostřených kolem hlavy jako děsivou svatozář. Její prázdné, modré oči hleděly nepřítomně do dálky. Té už nebylo pomoci.

Křik kolem něj byl stále intenzivnější. A on tam stál s lehkým úsměvem na rtech, klidný jako oko bouře, zatímco se všude rozléval chaos. Ještě nikdy ten hlas nebyl tak spokojený.

„Vrah! Vlastizrádce! Chyťte ho!“

Dusot bot. Někdo ho popadl za ruce a zkroutil mu je za záda. Pořád se usmíval. Nebránil se, když se mu provaz zařízl do kůže. Neplánoval utéct. Nikdy nepočítal s tím, že tenhle pokus o královraždu přežije.

Čtvrté pravidlo Travičského kodexu: Tato pravidla ctít budu, raději zvolím smrt pro sebe a svou rodinu, pokud ne.

Volím si smrt, pomyslel si. Udělal, co musel. Na trestu nezáleželo. Zavřel oči a nechal se odtáhnout do vězení. Hlas v jeho hlavě navždy zmlkl.

Konečně byl volný.

Jeho Veličenstvo král
Sequoia Aurum IV.
Palác bohyně Flory
Flos

Vážený pane králi Sequoio Aurume IV.,

Tímto bych chtěl Vám i Vaší rodině, jménem svým i jménem celé Severní provincie vyjádřit upřímnou soustrast nad skönem Vaší královské choti, královny Cerey Aurumové. Její náhlé úmrtí mne i mou provincii velice rmoutí. Budiž jí zem lehká. Navzdory této tragédii bych chtěl rovněž vyjádřit radost z Vašeho uzdravení a popřát Vám a Vaší rodině vše nejlepší.

Zároveň tímto dopisem já, guvernér Cratageus Manet ze Severu, zbavuji bývalého královského Traviče Hyoscyamu Leroye jeho funkce, titulu a výsad a též severského občanství. Jeho osud plně vkládám do Vašich rukou. Na jeho místo nastoupí Digitalis Duvall, který je titulu královského Traviče více než hoden a bude Vám oddaně sloužit.

Porušení Travičského kodexu a přísahy je tím nejhorším možným zločinem, pro který není omluvy. Za tento ohavný čin vraždy bude po právu potrestaná i jeho rodina. Dovoluji si ujistit Jeho Veličenstvo, že trest jím navrhaný naprosto schvaluji.

Jeho znění jest:

Žádný z Leroyových potomků, ať už syn, nebo dcera, bez ohledu na své schopnosti a znalosti, nebude nikdy připuštěn ke studiu Travičství a Léčitelství. A to bez výjimky. Nebude rovněž smět tyto rostliny studovat ani z nich vytvářet jedy a léky. Totéž platí pro děti jejich dětí, děti jejich dětí a tak dále. Při porušení tohoto trestu bude provinilý člen rodu Leroyů odsouzen k smrti oběšením. Tak přísahám při větvích, kmenu a koruně!

V Blínu
14. 5. 752

Podepsán guvernér Severní provincie,
Cratageus Manet

NYNÍ...

KAPITOLA I

BYLINKÁŘKA

(O 40 let později)

Pokud se někdy v historii Plantae odehrálo něco vzrušujícího, záhadného či magického, rozhodně se to nestalo v Severní provincii.

Největší událostí bylo, když se na svátek nebo o neděli porazilo prase. Seveřané se drželi svých tradic jako klíšťata; mají stejné domy, stejné zvyky a stejné obyčejné životy, jaké měli staletí před nimi jejich předci a jaké, jak se zdá, budou mít i staletí po nich jejich potomci.

Patří to k nim stejně jako hnědé oči a vlasy barvy zralé pšenice; dědictví předků, kteří před dávnými časy žili v horách. Současní Seveřané měli jen pramálo společného s horaly, kteří brázdili temné vody Ledového moře, bili se s ledovými vlky a medvědy a nosili jejich kůže.

Dřevo lodí ztrouchnivělo, kopí i štíty se rozlámaly i chuť po boji a objevování se někam vytratila. Lidé sestoupili z nehostinných hor do údolí, kde se usadili a kde se také zrodila jejich záliba v bylinkářství. Po mnoha staletích z pohodlně a zlenivěli. Na časy udatných hrdinných výprav zbyly jen zaprášené vzpomínky. Sem tam ještě z hromady krámů na půdě vypadl nějaký ten štít, nebo dokonce i válečná sekera; stávalo se to však stále vzácněji. Současní Seveřané si místo lecjakého dobrodružství na moři či v lesích daleko raději poseděli nad pivem v místní nálevně po dlouhé práci na poli, než aby se vrhali do neznáma.

Možná, pomyslela si Elin Leroyová, možná kdybych byla jen trochu víc jako oni, tak by mi to ušetřilo spoustu problémů. Kdo by kdy řekl, že být příležitostnou bylinkářkou je tak riskantní?

Drápala se právě po kamenitém potočném břehu, který na druhé straně přecházel v prudký kopec, a ten by nevylezla; jedině snad kdyby byla horská koza. Což nebyla.

Odpolední slunce ji příjemně hřálo do zad, zatímco nohy a ruce se jí chvěly únavou. Odfoukla si z nosu plavý pramen vlasů a zabodla pohled do výstavního trsu kvetoucí máty. Byl zázrak, že na takhle krásnou rostlinu narazila ještě na konci září.

Rána a večery byly chladné a spousta divokých bylin už odkvétala; pokud se jim v tomhle zvláštním čase vůbec podařilo vykvést. Takové sucho jako letos nikdo nepamatoval. Tráva zežloutla a seschla jako seno a koryta většiny potoků vyschla. Byl to případ i Stříbrného potoka, jehož břehu se právě teď Elin křečovitě držela. Kdyby bylo vody tak jako obvykle, nejspíš by se ho nikdy neodvážila přeskočit.

Teď toho začínala horce litovat. Pád a zlomená noha za těch pár florintů, které jí madam Noëll v bylinkářství dá, rozhodně nestojí. Slíbila si, že si podobně riskantní podniky pro příště odpustí. Slib, který hodlala dodržet jen do chvíle, než se naskytne další podobná příležitost. Zvyk je železná košile.

Zapřela se do měkké hlíny, co nejvíce to šlo, a natáhla se tak daleko, jak jen jí to její krátké ruce dovolily. Šlachy v rameni jí zaúpěly na protest.

Už...

Jen...

Kousek...

S triumfálním zavýsknutím vytrhla mátu z kořenů. Do vzduchu se okamžitě vznesla její jasně pálivá vůně. A vtom svah povolil.

Zatočil se s ní celý svět. Přistála obličejem napůl ve vodě, napůl v bahně. Snažila se postavit, ale smradlavé bahno jí pod botami příšerně podkluzovalo. A ještě ke všemu roztrhla a zamazala otcovu starou košili. Měla by být ráda, že se jí nic nestalo, ale přesto... to si zas doma něco vyslechne.

Rozhlížela se po mátě, kterou při pádu upustila, a ani nevnímala, jak jí teče do bot. Konečně ji zahlédla přímo v místě, na které dopadla. S mlasknutím špinavou rostlinu vytáhla ven a omyla ji; to nechtěné slisování jí bohužel způsobilo pár vad na kráse.

Rozpačitě si ji strčila do podpaží, prošla potokem na druhou stranu a vydrápala se na břeh. Ještě si u toho ke všemu popálila nohy o kopřivy a poškrábala se o trny.

Unaveně přihodila mátu do košíku k té trošce ostatních bylin, které nasbírala přes den.

Že by si mohla smýt bláto z obličejů, ji napadlo, až když přecházela přes mez u pole. Promnula si čelo, čímž si nejspíš bahno rozmazala po obličejích ještě víc.

Pustila to z hlavy. Madam Noëll si o ní stejně nejspíš nedělá žádné iluze. S matkou to bude horší. Doufala jen, že odměna bude vyšší než náklady na opravu košíle.

Dorazila na louku se starým rozpraskaným dubem a pustila se po hlavní pěšině lemované velkými runovými kameny. U prašné cesty stála cedule jako osamělý monument. Zašlý nápis *Vítejte v Blínu, hlavním městě Severní provincie* byl zacákaný fleky od bahna. Navíc ještě nějaký místní vtipálek přeškrtnl slovo Blín a místo něj tam připsal sprosté slovo. Nejspíš nebyla chuť ani vůle ceduli opravit.

Elin si říkala, že člověk, který nazval Blín městem, těch měst moc neviděl. Do Blínu zavítal jen málokdo, a když už, tak většinou omylem. Každá provincie si obvykle udržovala vlastní Traviče a Léčitele, podobně jako hlavní město Plantae, Flos. Nebylo tedy zapotřebí do Blínu jezdit, pokud někdo opravdu nebyl nadšenec do tajů léčení, hor, luhů a hájů.

Za srdce města se dalo považovat náměstí s trhem, kde také sídlila místní honorace. Kromě radnice a starostova domu tam nechybělo ani sídlo guvernéra Menthy Maneta. Zbytek náměstí tvořily kamenné či dřevěné domky s jednou nebo dvěma místnostmi, některé, včetně jejich domu, byly dvoupatrové.

Nebyla to žádná metropole, ale i tak musela Elin uznat, že od malé vesnické osady, která se tu rozprostírala před Pádem, si hlavní město Severu dost polepšilo. Po příchodu Hedery a Tilie, dcer Flory, které místním obyvatelům předaly své schopnosti Léčitelů a Travičů, začaly nové domy růst jako houby po dešti. Obchod mezi Blínem a Flosem přinesl mnohé výhody a nové příležitosti. Od té doby se obyvatelům

Blínu dařilo dobře, vyjma období záplav a sucha posledních několika let. A jistě velezrady, samozřejmě. Ale o tom se nemluvalo. Ne nahlas.

Když se mezi stromy objevily první domky, zkusila si ještě smést zaschlé bláto z kalhot. Doufala, že nenarazí na místní rozjívenou mládež; byli schopní se jí posmívat kvůli spoustě věcí, a to ani nemusela být pokrytá od hlavy k patám špínou.

Štěstí jí přálo. Než dorazila do bylinkářství, otočil se za ní jen párek vesnických drben. Ignorovala je a strčila rukou do dveří.

Když zacinkal zvonek madam Noëll, majitelka bylinkářství se za pultem napřímila. Neptala se Elin, proč vypadá jako vodníková nevěsta, ani na nic jiného. Jen jedno nazvednuté obočí dávalo tušit, že její vzhled bere na vědomí.

„Tak co pro mě dneska máš?“

Noëll si nepotrpěla na přátelské klábosení. Jako sestra královského Léčitele nejspíš od ostatních lidí získala určitý odstup. Nezabíraly na ni lichotky ani úplatky. Jen kvalita produktu. Tenhle přístup Elin docela vyhovoval.

Položila před ni svůj košík.

„To je vážně všechno?“ zeptala se madam Noëll. Zahnědlé lístečky ostatních bylinek zplihle plandaly a z vlhkých kořínků se ještě odlupovala černá hlína. Růžové kvítky máty byly zmuchlané a nepůsobily zrovna vábně. Noëll se jich dotkla zažloutlým nehtem a probodla Elin pohledem.

Elin to zabořelo. Pro tu mátu se dost nadřela.

„Nic lepšího nemám. Je skoro podzim. Teď už nikde nic zajímavého nepokvete, věřte mi. Tohle je to nejlepší, co se dá sehnat.“ Raději už nezmínila, že tu mátu tak trochu přizabila svým pádem.

Na madam Noëll to velký dojem zrovna neudělalo.

„Mohla bych si ty rostliny nechat vypěstovat u Floristy. Víš, ten by mi je donesl hned. Bez námahy, špíny, a mnohem krásnější než jakékoliv jiné, co rostou divoce.“

Na to Elin neměla co říct. Floristé sice svoje bylinky dodávali pravidelně, někdy ne však dost často na to, aby to pokrylo veškerou poptávku, a madam Noëll to věděla. Zřejmě proto se nad ní slitovala.

Na stole zacinkaly dvě stříbrné mince. „Dva florinty. A to je pořád ještě dost nadhodnocené,“ řekla, jako by tím Elin prokazovala milosrdenství, a začala zkoumat nebohou rostlinku na pultě.

Elin shrábla peníze a uložila si je do brašny. Nemohla potlačit zklamání. Kvůli dvěma florintům promrhala celý den?

„Nemáš na prodej alespoň nějaké mýdlo?“ zeptala se madam Noëll. „Docela by se mi tu nějaké hodilo.“

„Zatím ne. Ale nějaké vyrobím, až budu mít čas.“

Výroba mýdla byla jednou z mála věcí, které Elin mohla se svou spřízněnou rostlinou konvalinkou dělat. Ale nijak zvláště ji to nebavilo. Daleko raději chodila po lese a po loukách a hledala bylinky, které v obchodě zrovna chyběly. Což se nestávalo tak často, jak by si přála, protože v hlavním městě Blínu nebylo o Léčitele nouze. Větší šanci udat rostliny jinde než v bylinkářství měla na místním trhu. Ale tam nechodila zrovna ráda, protože –

U dveří zacinkal zvonek. Dovnitř vešek mladík, jehož obličej nebyl přes hromadu rostlin v jeho náručí vůbec vidět. Elin v něm však díky jeho spřízněné rostlině okamžitě rozpoznala Petasitese, Floristu a Léčitele, který bylinkářství pravidelně zásoboval sušeným devětsilem. A bohužel také jednoho z místních výrostků, kterým přišla náramně k smíchu. Poslední osoba, kterou dnes chtěla potkat. Skočila za nejbližší polici a usilovně se modlila k Floře, aby si jí nevšiml.

Petasites měl naštěstí oči jen pro madam Noëll. Chválil její nový účes, a jestli prý od minulého týdne nezhubla. Elin se ušklíbla. Ty neupřímné lichotky ji pobavily. Jestli chtěl od madam Noëll dostat větší sumu peněz, bude se muset víc snažit. I tak ale dostal patnáct florintů, což Elin dost nakrkló, i když se kvalita jejich zboží nedala srovnat. *Proč jen to mají lidé s odznakem o tolik snadněji? Pitomý královský trest.*

Petasites konečně dožvanil. *Fajn*, pomyslela si Elin a vykoukla zpoza police, *vem si peníze a běž.*

Mladík už byl na odchodu, když náhle něco zavětril.

„Co to tu tak smrdí?“

Elin by ráda zacouvala hlouběji do obchůdku, ale nebylo kam. Když ji konečně zmerčil, znechucení v jeho tváři se přetavilo ve veselý úšklebek.

„Ale to jsi ty, Convallario? Teda promiň, chci říct Elin. Živíš se prodejem plevelu, když už nemůžeš být Travička?“

Elin sebou trhla, když zaslechla své druhé jméno. To dostane každý Florista, když se projeví dar. Byla čest být pojmenován po své spřízněné rostlině. Po narození rodiče dávali svým dětem jejich první jméno, které zůstávalo Bezmocným. A právě to se teď Elin rozhodla používat. Bylo praktičtější, a hlavně... bezpečnější. A podle mnohých na jméno Convallaria ani neměla nárok, když se nemohla stát Travičkou.

Petasites si ji důkladně prohlížel.

„Kde ses tak zamazala? Vypadáš jako bys ryla v bahně spolu s prasy.“

Pronesl to žertovně, jako takový nevinný vtípek. Krutost za tím jí však neunikla. Elin dobře znala urážky skryté za vtipy, které měly naoko pobavit, ale ve skutečnosti bylo jejich cílem jen ublížit. Postupem času se ale naučila ty urážky obracet. Protentokrát si našťestí vybral *jen* její zjev.

„Přece bych si pamatovala, kdybych se s vámi někde poflakovala, ne?“ napodobila jeho uvolněný tón.

Hnědé oči se mu vztekle zúžily. S odporem nepočítal. Bylo zábavné škádlit kočku, jen dokud ho nesekla drápy.

„Nemusíš být hned útočná a urážet mě, Plevelinko. Jak si chceš najít manžela, když budeš vypadat jako čuně? Jen se zajímám o tvoje dobro, nic víc,“ řekl a poplácal ji po hlavě, jako by nebyla jeho vrstevnice, ale malá ztracená holčička. Nedělala si iluze, že ji nevnímá jako to druhé.

„Máš něco na obličejí,“ dodal naoko starostlivě. Elin si začala z čela utírat bláto. „Nene, já myslím tady.“ Poklepal si prstem na nos. „Chceš půjčit kapesník? Aby sis mohla utřít ty fleky.“

No samozřejmě, její pihy. Vždycky si našel něco, co na ní bylo špatně. Kolik podobných vtipů si vyslechla? Kolikrát si toužila sedřít kůži z obličeje, aby všichni zmlkli a dali jí pokoj? V hrudi se jí vzedmul vztek jako přílivová vlna, ale potlačila ho dřív, než by mohl vyvěrat na povrch a zdemolovat všechno v okolí.

K odpovědi se nedokázala přinutit. Proč se snažit? Stejně bude vždycky jen obtloustlá, flekatá, špinavá holka.

Madam Noëll si hlasitě odkašlala a kývla bradou ke dveřím. Sice neměla Elin zrovna v lásce, ale podobné chování jí bylo proti srsti. Petasites se jen ušklíbl a zmizel.

Elin se pořádně nadechla a vydechla, aby se zklidnila. I přesto jí krev zuřivě hučela v uších. *Jednou jim ukážu, co tahle Plevelinka dokáže.*

Otočila se k Madam Noëll.

„Nepotřebujete ještě s něčím pomoci? Dnes mám volné odpoledne.“

„Jsi hodná, že se ptáš. Potřebovala bych někoho, kdo by vytřel podlahu v Léčitelské škole. Stavila by ses tam prosím?“

Elin přikývla, rozloučila se přes knedlík v krku a vyběhla ven.

KAPITOLA 2

STÍNY MINULOSTI

Škola Léčitelů, obrovská budova z chladného bílého kamene, se nacházela v jižní části Blínu. Byla dvakrát větší než škola Travičů, protože Floristů se spřízněnými léčivkami se rodilo podstatně víc, což také znamenalo víc prostoru, který musela uklidit. Chodby příjemně voněly heřmánkem a sušenou mátou a stejný bylinný opar se vznášel i kolem studentů, kteří ji co chvíli mýjeli. Na rozdíl od Travičů byly jejich uniformy zářivě bílé jako srst ledových vlků, s nepostradatelným karmínovým křížem na hrudi.

Se sladkobolným pocitem v srdci sledovala procházející studenty a přemítala nad tím, jaké by to bylo být jednou z nich. Druh spřízněné rostliny nebyl pro Traviče vşeurčující. Mohli se stejně snadno stát i Léčiteli. Obě odvětví spolu totiž často úzce spolupracovala a náplň jejich práce se lišila jen mírně. I z toho důvodu měl král po svém boku příslušníky obou řádů. Všichni dokázali bezpečně rozeznat léčivou rostlinu od jedovaté, v případě otravy se Léčitelé spoléhali na názor Travičů a naopak. Zatímco Léčitelé se starali o blaho lidí, Traviči se zase starali o škůdce, kteří ničili jejich úrodu. Ti nejlepší z jejich řad nacházeli uplatnění ve Východní provincii, nebo dokonce v hlavním městě.

Ta myšlenka se jí nesmírně zamlouvala. Častokrát snila o tom, jak coby Travička jezdí do vzdálených krajů a objevuje nová místa, pomáhá lidem se škůdci a zdravotními problémy... někde, kde nikoho nezná a nikdo nezná ji a kde by si mohla vytvořit svou vlastní reputaci místo té, kterou jí přičklo okolí.

Zavrtěla hlavou a znovu se pokusila setřít skvrnu neznámého původu na jasně bílé podlaze. *Hloupé sny. Nic neznamenaají.*

Když byla hotová, vydala se vyleštit plakety v uličce slávy Léčitelů.

Přejížděla hadrem po zaprášených plaketách, zatímco na ni busty zamračených Léčitelů upíraly neživé oči.

Succisa Dranell – vyznamenán za objevení léku na krvácivý kašel

Calluna Noirová – za záchranu života krále Pinuse Auruma II.

Paris Noëll – dvacátý druhý královský Léčitel

Konečně vydrhla všechny štítky a celou síť učeben. Chodby se mezitím zcela vylidnily. Utřela si pot z čela špinavým rukávem a vyrazila ven.

Se skloněnou hlavou zrovna vylévala špinavou vodu na dlaždice, když zaslechla tlumený hovor a nějaké chichotání. Všichni Léčitelé se shromáždili venku před budovou. Po cestě lemované alejemi přicházel dav v čele s guvernérem Menthou. Se zářivě modrým přehozem přes jedno rameno mezi ostatními vynikal jako tyrkys mezi oblázky.

Co tady dělá v tuhle hodinu?

Elin okamžitě sklonila hlavu. Nechtěla, aby ji tu viděl vnuk Cratagea Maneta, guvernéra, který po velezradě Hyoscyamy Leroye upokojil králův hněv tím, že mu tohoto muže vydal i s jeho ženou. Guvernéra, který se zřekl jejího dědečka, aby celá jejich provincie nepadla v nemilost. Pamatovala si tu větu v dopise od guvernéra Maneta.

Žádný z Leroyových potomků, ať už syn, nebo dcera, bez ohledu na své schopnosti a znalosti, nebude nikdy připuštěn ke studiu Travičství a Léčitelství.

Větu, která jí zničila život.

Od té nešťastné královraždy mezi jejich rodinami panovalo zvláštní napětí, které se nevyhnulo ani jejich dětem a vnoučatům. V tak malém městě jako Blín nebylo snadné se někomu vyhybat, takže dílem nějaké krutosti osudu skončili Elin i Mentha ve stejné třídě. Za celou dobu studia si nevyměnili víc než několik rozpačitých pozdravů. Byla za to ráda. Pro Elin by bylo naprosto nepřijatelné se s Menthou přátelit, ale pro něj jako pro guvernéra bylo naprosto v pořádku zaměstnat její matku jako švadlenu. Nejspíš tím chtěl ostatním ukázat, že minulost se má nechat minulostí a člověk by měl namísto toho vyhlížet zářnou budoucnost.

Elin zaryla prsty do okraje kýble, až křehký materiál nebezpečně zapraskal. *Pro tebe je to snadné Mentho*, pomyslela si. *Tobě nikdo budoucnost nesebral.*

Vyklepala z kyblíku poslední kapky vody, se skloněnou hlavou se propířila kolem budovy a rychle se vydala pryč.

Po cestě domů se plácala do stehna prázdným košíkem. Co jí přinesl dnešek kromě připomínky toho, co nemůže mít?

Ach ano. Dvě osamělé mince jí o sebe vesele cinkaly v kapse; taková byla její odměna za celodenní námahu. A to nebylo zdaleka všechno. Lýtko poškrábané od trnů ji začalo příšerně pálit.

A věděla, že zítřejší den bude zrovna takový. I ten další, i všechny ostatní. Ale ona si s tím nějak poradí. Tak jako vždycky.

Procházela širokými ulicemi a kývnutím hlavy zdravila ostatní bylinkářky, které se vracely domů. Zahlédla starší dvojici bylinkářek, které si spolu povídaly. Připomněly jí její dvě sestry.

Stýskalo se jí po nich. Po tom, co se obě provdaly v tak mladém věku (Lavandula v sedmnácti, a Chamomille dokonce v šestnácti), se doma začala cítit osaměle. To se však mělo změnit. Když letos na jaře konečně dostudovala obecnou školu, věděla přesně, co chce dál dělat; studovat na Travičku.

Byla odhodlaná ukázat své rodině a především sama sobě, že ji přijmou, když jim bude mít co nabídnout. K tomu potřebovala peníze. Na papír, lepidlo a desky pro své herbáře. Pomáhala proto v bylinkářství a kdekoliv se dalo. Sháněla bylinky po lesích, na zahradě pěstovala zeleninu a ovoce a dělala všechny možné pomocné práce. Tedy alespoň takové, při kterých nemohla nic rozbít. Nebo zapálit.

Uvařit se pokusila jen jednou. Dalo se mluvit o štěstí, že to neskončilo požárem, a její matka o tom nepřestala mluvit ani měsíc poté.

„No jen se na tu zeď podívej!“ láteřila, zatímco se snažila struhadlem seškrábat ze zdi spálenou omítku. „To nezvládneš ani takhle jednoduchou věc, aby to neskončilo katastrofou?“

„Jen ji nech,“ zabručel otec, zatímco si četl noviny. „Dům přece stojí, nebo ne?“

Elin tehdy otce obdařila uznalým pohledem. Matku to však ještě víc popudilo. „Tomu tedy říkám výchova. Neměl bys být spíš na mojí straně? Ale to je jedno, můj názor tady očividně nikoho nezajímá. Asi půjdu za sestřičkou, ta jediná mě chápe!“

„Bohyně chraň, snad ne za tou čarodějnici,“ zašklebil se otec. „Kam se hne, uvadnou stromy a kravám zkysne mléko. Včera někdo nechal o zeď domu opřené koště a já se příšerně lekl, že zase přiletěla.“

Elin si musela zakrýt pusou rukama, aby se nezačala smát nahlas. Na podobné hádky byla zvyklá. Manželství jejich rodičů sice bylo všelijaké, ale rozhodně nedávalo jednomu chuť vrhnout se do něčeho podobného. Ne, to opravdu nebylo nic pro ni. Bylinkářství představovalo jednu z mála možností, jak si přivydělat, a bylo pro ni přijatelné. Herbáře ale nebyly to jediné, na co šetřila peníze. Chtěla cestovat.

Nejednou upírala zasněný zrak k obzoru a hleděla do dálky, kam slunce chodilo spát. Celý dosavadní život prožila v Blínu a nikdy nepoznala nic jiného než jeho kamenné zdi. Ve škole se nikdy příliš nezdržovali přednášením o ostatních provinciích. Většinu času věnovali historii Severní provincie a o tom, co ji zajímalo nejvíc, se zmiňovali jen okrajově.

Bylo jí teprve deset let, když doma vystrachala otcovy atlasy plné map a ilustrací. Při pohledu na ně teprve pochopila, jak je svět obrovský. Severní provincie byla jako ostrůvek klidu v oceánu té Západní, Jižní a Východní. Zkoumala body a tečky na mapách, které představovaly vzdálená města. Rmen byl podle mapy jen kousíček od nich, a přitom představoval zcela jiný svět. Ke spoustě míst byly připojeny i ilustrace a nákresy.

Hltala očima lesy, které křížovaly sever i jih. Obdivovala hory, jež se pnuly až k nebesům, a pozorovala řeku, která se kroutila k západu. A to byla jen Severní provincie. Co teprve Jih, Východ a Západ? To byly daleko větší provincie! Jak to asi vypadalo tam?

Proseděla nad mapami a obrázky dlouhé hodiny. A právě tehdy se v ní probudila láska ke knihám. A nekonečná touha po vědění a objevování.

Od té doby přečetla cokoliv, co se jí dostalo pod ruku. Chtěla o světě okolo sebe vědět co nejvíc. Prosila matku, aby jí četla před spaním.

Mýty, legendy, cestopisy, pohádky, cokoliv. Každý večer usínala s novým příběhem. Každý byl svým způsobem jedinečný.

Ať už to byl příběh o princí, který šel až do Podkoření pro korunu podzemního krále, nebo příběh o bohyni rostlin, která spadla z oblohy, a byla tak odsouzená k věčnému životu mezi lidmi. K Floře si skrz příběhy vytvořila velmi blízké, skoro až přátelské pouto. Chápala její bolest, obdivovala její sílu a houževnatost. Příběhy o ní měla úplně nejraději.

Ale ze všeho nejraději měla příběh o Flořině knihovně.

Ještě předtím, než se bohyně Flora stala Stromem Duší, který rostl uprostřed Flosu, sepsala všechny své zážitky a vědomosti do deníku. Ten pak uložila do skryté místnosti někde v Paláci a zapečetila ji. Nikdo, ani její děti, nevěděl, kde se ta místnost nachází. Dlouhá léta po Pádu se na ni zapomnělo. Ale pak se okolo roku 540 opět začalo o knihovně mluvit. Od té doby vzbuzovala ve Floristech obrovské vášně. Co by v tom deníku tak mohlo být napsáno? Jaká úchvatná tajemství ukrývá? Najít ten deník a přečíst si ho jako první ze všech, odhalit všechna tajemství Flory... znělo to až příliš krásně na to, aby to mohlo být skutečné. Ale nešlo jen o to.

Spousta Hledačů věřila, že deník není jediná věc, která se v té místnosti nachází. Poklad nesmírné hodnoty, klíč k nesmrtelnosti, další ze ztracených božích relikvií... to byla jen drobná ochutnávka toho, co dokázala lidská představivost vykreslit. Bohužel ta představivost nebyla o nic silnější než lidská chamtivost. Legenda přitahovala historiky, dobrodruhy i prachobyčejné zloděje. Navzdory generacím průzkumníků, kteří svému pátrání zasvětili celý život, zůstávalo umístění Flořiny knihovny stále záhadou.

Elin strávila nejednu probdělou noc nad poznámkami těch badatelů. Nesmírně toužila se k nim přidat. Chtěla být tou, která tu knihovnu nalezne.

To by byl příběh. O Convallarii Leroyové, dívce ze Severní provincie, která objevila Flořinu knihovnu.

Její vlastní příběh, kde se pohádky stávaly skutečností, kdy do nich člověk mohl vkročit a stát se jejich součástí. Už nechtěla ty příběhy jen poslouchat. Chtěla je sama prožít.

Ale potom vyrostla. A z dětského snu zbyl jen vybledlý stín jako bledý kruh měsíce na polední obloze. Až měla pocit, že s časem úplně vyhasl.

Zaměřila se na praktičtější věci; na studium, práci a na snahu překonat temnou minulost své rodiny. Někdy se jí však dětský sen připomněl, ať už to bylo další knihou, kterou jí otec přinesl, či pohledem na některou ze soch Flory na hlavním náměstí.

Uvědomila si, že ten sen stále tiše spí někde v jejím nitru. A trpělivě čekal na to, až se bude moci probudit.

Vrátila se do prázdného domu. Rodiče ještě nepřišli z práce. Uklidila si věci, umyla se a pak se protáhla kuchyňským oknem do zahrady. Přelezla plot a vydala se do lesa.

Přivítaly ji rozložitě větve ztěžklé smůlou a jehličím. Vítr k ní nesl jemnou houbovou vůni jako předzvěst blížícího se podzimu.

Otec ji sem často bral a ukazoval jí různé rostliny a stromy, učil ji poznávat stopy přítomnosti zvířat a otisky jejich tlap. Často spolu v tichosti sedávali poblíž mýtiny a čekali na jeleny. Otec se spoléhal na její mladý zrak a dobrou paměť. Vždycky jí dal tužku s uhlem a chtěl po ní nakreslit jejich obrys, aby je později podle něj mohl vyřezat. Když se jeleni neukázali, obvykle se objevilo něco jiného. Liška, jezevec, a jednou dokonce zahlédli ledovou vlčici s mláďaty. To ještě byla zima silnější a sluneční žár nebyl tak nelítostný. Od té doby ledového vlka už nikdy neviděla. Tehdy měli štěstí. Někdy se neukázalo vůbec nic. To pak její otec často hledal dřevo vhodné k vyřezávání a Elin se prsty modrými od borůvek rýpala v hlíně.

Teď už s otcem do lesa nechodila. Po tom, co si poranil kotník při hledání dřeva, trávil více času doma a raději v klidu pracoval. Elin tak objevovala les na vlastní pěst a často tam zůstávala déle. Milovala jeho zvuky; šustění listí, praskání větví a škrábání veverčích drápků po kůře stromů. Občas se ozvalo zapískání sojky nebo křik datla. A čím dále šla, tím větší pocit svobody měla. Jako by pouto, které ji vázalo k Blínu a jeho obyvatelům sláblo, až zmizelo docela. Tady byla daleko od všech zvědavých očí a uší.